

Arrest

nr. 152 495 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TAYMANS, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2014 diende verzoeker bij de Belgische overheid een verzoek tot internationale bescherming in.

Uit een HIT EURODAC blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 15 november 2014 werden genomen in Hongarije.

Op 3 december 2014 werd verzoeker gehoord naar aanleiding van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een

verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 5 december 2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III verordening wegens illegale grensoverschrijding van het Schengengrondgebied via Hongarije.

Op 13 december 2014 stemden de Hongaarse autoriteiten in met de terugname op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III verordening daar verzoeker in Hongarije een asielaanvraag had ingediend op 16 november 2014.

Op 17 april 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en bracht verzoeker over naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel.

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten

*.
[...]*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië van Arabische afkomst, vroeg op 27.11.2015 asiel in België. De betrokkene legde de volgende documenten voor : een paspoort van Syrië met nummer 008072705, afgegeven op 20.04.2013 en geldig tot 19.04.2015 en een identiteitskaart van Syrië met nummer xxx, afgegeven op 24.12.2003. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.11.2014 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 03.12.2014 en verklaarde dat hij op 08.09.2013 van Syrië naar Libanon ging. De volgende dag vertrok de betrokkene vanuit Beiroet met bestemming Turkije. Op 27.12.2013 reisde hij naar eigen zeggen vanuit Turkije naar het Griekse eiland Kos. Vandaar vervolgde hij zijn weg naar het Griekse vasteland. Op 20.11.2014 verliet de betrokkene Griekenland en hij zette met een vrachtwagen via hem niet gekende landen zijn weg verder naar België, waar hij naar eigen zeggen op 22.11.2014 aankwam.

Op 05.12.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 13.12.2014 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 16.11.2014 asiel vroeg, maar korte tijd daarna verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij opnieuw besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet

tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in België verblijvende familie heeft, hij vanuit zijn in Syrië voltooide studie rechten belangstelling heeft voor de Belgische wetgeving en de Franse taal wil leren. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij in Hongarije geen familie heeft en omdat Hongarije een arm land is.

Middels een tussenkomst van zijn raadsman d.d. 13.01.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. Naast de aanwezigheid van familie in België verwijst de betrokkene naar de volgens hem tekortkomingen in Hongarije wat betreft de opvang van asielzoekers, de beschikbare voorzieningen en de behandeling van de asielaanvragen. Bij het schrijven is een Franse vertaling gevoegd van een uit 2011 daterend verslag van het Hongaarse Helsinki Comité.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het

EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij in Hongarije in tegenstelling tot België geen familie heeft en omdat Hongarije een arm land is. Hij verwees in een schrijven van zijn raadsman naar tekortkomingen in Hongarije wat betreft de opvang van asielzoekers, de beschikbare voorzieningen en de behandeling van de asielaanvragen.

Ten eerste wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding maakte van zijn passage in Hongarije of van het feit dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. We besluiten dat de betrokkene deze informatie achter hield om zich op deze wijze te pogen onttrekken aan de verantwoordelijke lidstaat.

Ten tweede merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had op een omstandige wijze te wijzen op de omstandigheden, die volgens hem een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaken. De betrokkene beperkte zich tot de opmerking dat Hongarije een arm land is en maakte tijdens het gehoor op geen enkel ogenblik melding van volgens hem onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens zijn verblijf in Hongarije zou hebben ondervonden.

Ten derde wijzen we er op dat het door de betrokkene aangevoerde verslag van het Hongaarse Helsinki Comité geen betrekking heeft op de actuele situatie van asielzoekers in Hongarije. Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het UNHCR wees er op dat de Hongaarse instanties de aanvragen van personen, die het Hongaarse grondgebied binnenkwamen vanuit Servië of Oekraïne inhoudelijk beoordeelde en niet langer terugzond naar Servië of Oekraïne (pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Marta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikô Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 17.02.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinea 3).

Betreffende detentie lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 21, alinea 3). Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, het voorwerp zal zijn van detentie.

Betreffende opvang benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, met een capaciteit van 773 personen het grootste open opvangcentrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra. Bewoners krijgen volgens het rapport drie maaltijden per dag én zakgeld (pagina 41).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 17.02.2015; Grusa Matevzic, "European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Hongarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde de volgende in België verblijvende familieleden te hebben : een broer, die op 21.10.2014 een tweede asielaanvraag in België indiende; een tante, een oom, een nicht en neef.

Wat de broer van de betrokkene betreft benadrukken we dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De broer van de betrokkene vroeg op 18.02.2009 een eerste maal asiel in België. Nadat Frankrijk met toepassing van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 zijn instemming verleende voor de behandeling van zijn asielaanvraag werd de broer van de betrokkene op 24.03.2009 aan de Franse instanties overgedragen. Hij keerde terug naar België, vroeg opnieuw asiel en werd op 01.04.2015 opnieuw aan Frankrijk overgedragen nadat een akkoord voor terugname werd bekomen. Betreffende de in België verblijvende oom, tante, neef en nicht merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tót verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom, tante, neef en nicht kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 wijzen we er op dat artikel 16(1) hereniging vanwege een toestand van afhankelijkheid uitdrukkelijk beperkt tot een kind, broer, zus of ouder van de aanvrager. In het geval van de betrokkene betreft het een oom, tante, neef en nicht wat impliceert dat artikel 16(1) in dit geval niet van toepassing is.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties. "

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Hongaarse autoriteiten op 13 december 2014 instemden met de terugname van betrokkene en aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III Verordening, dat luidt als volgt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt verder:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens

gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dat hij gevangen gezet werd of dat hij onderdook. De indicaties in het administratief dossier wijzen op het tegendeel. Zo blijkt dat verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum in Steenokkerzeel, en daar dus bijgevolg zijn adres was gekend, en dat een repatriëring die gepland was op 29 april 2015, werd geannuleerd.

Ter terechtzitting bevestigt verweerder uitdrukkelijk dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en vermeldt hij dat de gemachtigde geen verlenging van termijn heeft aangevraagd.

Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissing die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

De bestreden beslissing van 17 april 2015 dient derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES